ATILIM

Yıl 10, sayı 1 (109)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1 Ocak 1983

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Herşey barış için
ülkemizin güvenliği,
halkımızın yaşama hakkı için

TÜM POLİTİK TUTUKLULAR, KOMÜNİSTLER, BARIŞSEVERLER, SENDİKACILAR, YURTSEVERLER İÇİN

Genel af istemini yükseltelim!

Cunta "demokrasiye geçiş" sözleri ediyor. Ne ki, zindanlar onbinlerce ilerici yurtsever tutukluyla dolu. Her geçen gün daha açık ortaya çıkıyor: Tutuklu yurtseverler suçsuz ve kanıtsız olarak zindanlarda tutuluyor! Cuntanın mahkemeleri işkencelerle alınmış kimi ifadelerden öte tek bir kanıt göstermeden, idam cezaları, ağır hapis cezaları kesiyorlar. Onbinlerce insan tek nedenden, yalnızca bir tek nedenden, cuntanın yok ettiği demokratik hak ve özgürlükleri, ülkenin bağımsızlığını, barış ve yumuşamayı, emekçilerin hak ve çıkarlarını savundukları için uzun yıllar zindanlarda çürütülmek isteniyor!

30 Aralık'da Gölcük'de kapalı kapılar ardında sonuçlanan "TKP Davası", bu gerçekleri bir kez daha ortaya koydu. Cuntanın yargılamalarının antidemokratik yüzü bir kere daha ortaya serildi. Yüzü aşkın işçi ve aydın, antidemokratik, faşist nitelikli 141 ve 142. maddelere göre ağır hapis cezalarına çarptırıldılar.

Hepsi ağır işkencelerden geçirilen ve zaten uzun süredir tutuklu bulunan sanıklardan 110'u beraat etti. Bu, yalnızca, mahkum edilen sanıkların da suçsuz olduğunun bir kanıtıdır. Gölcük TKP davasında yargılananlar, tüm dava boyunca, gerici diktatörlüğün yöntem ve suçlamalarına karşı kendi görüşlerini ilkesel savundular, yargılamanın çağ dışı niteliğini gözler önüne serdiler.

Diktatörlüğün başının, çeşitli konuşmalarında ipe sapa gelmez savlarla TKP'ne saldırdığı bir ülkede, kimse sıkıyönetim yargıçlarının TKP davalarında yargılananlara yasal bir işlem uyguladığı görüşünü öne süremez! Aynı şey, Barış Derneği, DİSK, TÖB-DER, KÖY-KOOP ve daha birçok davada yargılanan, hüküm giyen yurtseverler için de geçerlidir.

Demokrasiye gerçek geçiş için, tüm politik tutukluların özgürlüğüne kavuşması vazgeçilmez bir önkoşuldur. Zindanlarda politik tutukluların olduğu bir ülkede, demokrasiyi, bağımsızlığı, barışı, emekçinin ekmeğini özgürce savunmak olanaklı değildir.

Kamuoyunda antidemokratik yargılamalara, işkencelere, cezaevlerindeki barbarca uygulamalara, öte yandan terörist MHP'lilerin salıverilmesine karşı tepkiler artıyor. Cuntanın, mecliste onaylanmayan idam cezalarının müebbet hapise çevrilmesini öngören yasası, bu tepkiler karşısında bir manevra girişiminden başka bir şey değildir. Ne ki, geniş kesimlerden yükselen bu tepkiler, ancak tüm politik tutuklularla güçlü ve sürekli bir dayanışmaya dönüşürse, amacına ulaşabilir.

TKP tüm yurtseverleri, tüm demokratları, demokrasiye gerçek bir geçiş isteyen tüm yurttaşlarımızı, politik tutuklular için genel af istemini yükseltmeye çağırıyor. Ülkemizin değerli evlatlarının suçsuz ve kanıtsız zindanlarda çürütülmesine son!

1983'e girerken

1982 bitti. 1983'e giriyoruz. Giden yıl daha açık gösterdi: Emperyalistler artık insanlığın başına çorap örmekten başka birşeye yetenekli değildir. Kapitalizmin çürüyüşü, çöküşü, hiç böylesine çıplak görülmedi. O, 365 gün hep daha çok ekonomik yıkım, gericilik, savaş ve savaş tehlikesi getirdi. Bilim ve teknik onun elinde giderek büsbütün nükleer ölüm tehlikesi, işsizlik ve yalan üretiyor.

SSCB'nin, ilk çokuluslu sosyalist devletin kuruluşunun 60. yılını kutladık. Geçen 60 yıl gibi, 1982'de de sosyalist dünyada ekonomik kuruculuk, gelişme sürdü. Sosyalist demokrasi daha güçlendi. 1982, SSCB'nin ve sosyalist ülkelerin sayısız barış öneri ve girişimleri yılıydı. İpini koparmış bir anti-Sovyet propagandaya karşın, SSCB ve sosyalist ülkelerin saygınlığı arttı.

Kapitalist dünyada, 1982'de yığınların savaşa, ekonomik yıkıma, gericiliğe karşı savaşımı eşi görülmedik boyutlara ulaştı. Bir dizi ülkede sol güçler yeni başarılar kazandı.

Geçen yıl, halkın artan hoşnutsuzluğu karşısında süngünün yetmiyeceğini gören cunta, "üç korku" yayarak ayakta kalmaya çalıştı. Halkımızı canından edecek Amerikan planlarına boyun eğerken, "Sovyet tehdidi" masalına sarıldı. Halkın lokmasına, işine saldırırken, "enflasyon artar" korkusunu yaydı. Kara yasayla demokratik hakları kaldırırken, "terör geri gelir" tehdidini savurdu. Halka artık sahte umutlar bile veremeyenler, elbette yalana ve korkuya sarılır. Ama korku imparatorluğu dayanıksızdır. Halkımızın bu korku tuzağından çıkmasına, gerçek

▶Arkası 7.sayfada

Demokrasiye gerçek bir geçişin içeriği, yolları

Sağcı generallerin ne yapmak istediklerini ilerici güçler-birbirinden değişik kimi görüşler ileri sürseler de-iki yıldır dile getirdiler. Yeni anayasasının, hiç bir yasal temeli olmayan göstermelik bir referandumla onaylanmasından sonra, general Evren, cumhurbaşkanı, gerçekte bir tür diktatör oldu ve militarist polis devleti kurumlaştırıldı. Şimdi bu, devlete parlamenter bir görünüm verilmesi, yeni partilerin kurulması ve seçimlerin yapılmasıyla tamamlanacak.

Bizce açık olan bu durum, henüz yığınların bilincine yansımış olmaktan uzaktır. Bilinçli işçi sınıfının ve demokrat aydınların dışında kalan geniş yığınlar, bugünkü durumu, DEMOKRASİYE GEÇİŞ DÖNEMİ sanıyor. Onların bu kanıya varmasını, başta cunta olmak üzere, büyük sermayenin sözcüleri ve bugünkü rejimle kısmen de olsa uzlaşan liberal çevreler yoğun bir propagandayla sağlıyor.

Neki, yığınları tümüyle burjuva gerici propagandasının kurbanları gibi görmek yanıltıcı olur. Halkın ezici çoğunluğu demokrasiye geçiş istiyor, bugünkü dikta rejimine, ekonomik bunalıma ve Amerikan emperyalizminin ülkemiz üstündeki baskısına tepki duyuyor. Generallerin erklerini sağlamlaştırmak için, açık diktatörlükten, parlamenter manevralara başvurması yalnız bir oyun değil, iç ve dış güçler oranının dayattığı zorunlu bir manevradır.

▶Arkası 7.sayfada

PARTİ YAŞAMI

Ustalaşmak elimizdedir

●Elif TOROSLU

Partiye saldırı, cunta anayasasına dayalı baskıcı yasaların gündeme geldiği şu sıralarda da sürüyor. Cunta parti örgütlerini bulup ortaya çıkartmak, örgütsel işleyişi durdurmak için her yola başvuruyor. Bu sürecektir. Komünistler yasalcı düşlere kapılmıyor. Yoğun saldırı koşullarında savaşımı sürdürmenin, parti çalışmasının olağan biçimi olarak kalacağını biliyor. Çetin koşullarda savaşı yürütme ustalığını iyice kazanmak zorundayız. Öte yandan parti, önüne bir dizi görev koydu. Bu görevler, verili koşullarla uyuşuyor mu? Gericiliğin azgınlaştığı dönemi ele alırken Lenin, yeni koşullarda parti güçlerini "öyle dağıtmalıyız ki, ilk bakışta çok alçak gönüllü, gözle görülmez ve küçük bir çalışmanın bile ideolojik-politik içeriğini zayıflatmamak için, savaşım görevleri kırpılmamalıdır, azalmamalıdır" (C.16, s.165) diyordu.

Her ülkede, gericilik dönemlerinin boy hedefi, komünistlerdir. 1907-1910 arasında Bolşeviklerin Petersburg il örgütü 15, Moskova il örgütü 11 kez yığınsal tutuklamadan geçti. 1966'da 24 yıllık illegal parti çalışmasını gözden geçirirken, Portekiz komünistleri, 20 yıllık illegal savaş deneyi olan yoldaşlardan, düşmanın 15 yıldır parti basımevlerine dokunamadığından söz ediyorlardı. Demek ki, ustalaşmak elimizdedir.

Saldırı, kuşkusuz, yalnızca burjuvaziden gelmiyor. Sallantılı, yalpalayan küçük-burjuva unsurlar da partiye zarar veriyor. Bu da yalnızca bize özgü değil. Hangi partinin savaş deneyine baksak, görüyoruz ki, zorbalığın kol gezdiği dönemlerde en iyi çare, bu sallantılı unsurlardan arınmaktır. Proleter kadrolar, proleter örgütçüler, propagandacılar, ideologlar yetiştirmektir. Konspirasyonu daha yetkinleştirmek, ideolojik-politik-örgütsel birliği daha güçlendirmektir.

Parti, 12 Eylülden sonra taktiği çizdi: Derin illegalite koşullarında örgütü, kadroları koruma, güç toplama ve devrimci yükselişe hazırlanma. "Temel görev, nicel daralmaya karşın, partinin politik etkinliğini korumaktır" (Atılım, Ocak 1982, Önderliği Güçlendirmek). Yani, ideolojik netlik, demir disiplin temelinde,partinin birliğini, kadroları, örgütleri korumaktır. Buna bağlı olarak, partinin yığın bağlarını geliştirip pekiştirmek, işçi sınıfının, öteki emekçilerin sınıf bilincini derinleştirmektir. "Bu, yığınlarla örtünerek korunma, onların direnme gücü ile bizim direnme gücümüzü birleştirme, yığınları cuntaya karşı direnmeye hazırlama demektir. (Atılım, Haziran 1982, Parti çalışmalarını canlandırma görevi).

Burada,ideolojik-politik çalışmayı hızlandırmak,propaganda-ajitasyon çalışmalarını iyileştirmek zorunluluktur. İdeolojik çalışma,devrimci maniveladır.Taze kan pompalar.Yığınlar içindeki çalışmayı etkiler.Bizim ve yığınların politik eğitiminin çekirdeğidir.

Burada ustalık, legal ile illegali birbirine bağlayabilmektir. "Olanaklı olduğu kadar legal, zorunlu olduğu kadar illegal" ilkesini, yaratıcı bir biçimde uygulamaktır. Daha güçlü, daha sağlam bir illegal parti örgütü yaratırken, önümüze çıkan her legal olanağı kullanabilmektir. 1907-1910 arasında Bolşevikler, bir yandan demir disiplinli illegal parti örgütünü sağdan olsun, "sol"dan olsun her saldırıya karşı gözbebekleri gibi korudular. Yine bu dönemde, Bolşevik saylavlar Duma'ya katılıyor, Bolşevikler tüm yığın örgütlerinde ve her alanda çalışıyorlardı.Türkiye komünistleri Bolşevik ustaları örnek alıyor.

Mustafa Suphi 100 yaşında

Partimizin kurucusu Mustafa Suphi, 7 Şubat 1883'de doğdu. O, yaşamını daha çok genç yaşta halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımına adadı. Büyük Ekim Sosyalist Devriminin ateşlerinde, Bolşevik Partisinin sıralarında çelikleşti. Komünist ülkülerin Anadolu toprağında kök salmasının temelini attı. Türkiye Komünist Partisi'ni kurdu.

Bundan 62 yıl önce, 28-29 ocak 1921 gecesi, Suphi ve 14 yoldaşı ulusal kurtuluş savaşına katılmak üzere anayurda gelirken, Karadeniz'de alçakça öldürüldüler.

Gericiliğin Suphi yoldaşın partisine saldırısı o günden bu yana aralıksız sürüyor. Komünistler TKP'nin kuruluş kongresinde Lenin'e çekilen telgrafta verdikleri sözü unutmuyorlar:

"Komünistler, komünist Partisi, sosyal devrim yolunda üstün gelmek için en büyük özverilere hazırdır. İşçi sınıfının öncüsü savaşkan partisi görevini onurla yerine getirecektir".Bilen yoldaşın TKP'nin 60.kuruluş yıldönümünde söylediği gibi,"TKP sözünün eridir". Parti örgütlerimiz, yoldaşlarımız bugün her türlü özveriyi göstererek bunu kanıtlıyorlar.

Atılım, Suphi yoldaşın 100. doğum yıldönümünde partimizin kurucusunu onun savaşımlarını halkımıza daha iyi tanıtmak için tüm olanaklarını kullanacaktır.

Derin gizlilikte

ATILIM 9. yayın yılını derin gizlilik koşullarında doldurdu.Geçtiğimiz yıl burjuvazinin polisi partimize saldırılarını artırdı. Ama, ATILIM'ın yurt içinde basım ve dağıtımının aralıksız sürmesi ortak başarımızdır.

Kuşkusuz ATILIM'in hazırlanmasında, dağıtımında, bilgiyle beslenmesinde pek çok aksamalar var. Parti bu aksamaları giderme görevini önüne koymuştur. Herşeyden önce, aylık ve illegal olmanın getirdiği, güncel gelişmelere anında yanıt verme zorluğunu aşmak için, daha etkin yollar bulmak, parti içi yaşam sorunlarına canlı bir biçimde eğilmek, en önemlisi ATILIM'la yığınlar, okurlar, parti üyeleri arasındaki bağları güçlendirmek gerekiyor.

Şimdi biz, okuyucu yazılarını, daha etkin değerlendirmek için, bu yazıları "Militanlardan" sayfasında yalıtlanmış durumdan çıkarıyor, onları ATILIM'ın kendi yazıları olarak yayınlamaya başlıyoruz. Bu doğaldır. Komünist yayın organı, yalnız Yazı Kurulu'nun değil, daha da çok okuyucuların ürünü olmalıdır.

Tüm örgüt ve sempatizanlara ATILIM'ın yetkinleşmesinde çok iş düşüyor. Şimdi daha geniş yığınların sesini ATILIM'a ulaştıralım, ATILIM'ın sesini daha geniş yığınlara duyuralım.

Gelecek yıl, 10. yıldönümünde çok daha güçlü bir MK organı ATILIM için şimdiden her örgüt üstüne düşen görevleri yerine getirmeye hazır olmalıdır.

Bizi bitiremiyecekler!

Kürdistan'da gözaltına alınan ilericileri, devrimcileri "TKP'lisin!" diye suçluyor ve tutukluyorlar. Savcı bir ilericiye; "Sizleri tutuklayacak herhangi bir delil yok. Ama, K.Evren'in Afyon konuşmasından dolayı tutuklayacağız," diyor. Bir arkadaşın, ağır işkence görmesine, oldukça uzun süre askıda kalmasına karşın tek kelime konuşmadığını öğrendik. Onun gibi arkadaşların, yoldaşların önünde saygıyla eğiliyoruz. Bu tutumları biz dışarda olanların moraline moral katıyor, daha büyük güç ve dikkatle savaşıma sarılmamıza destek oluyor.

En barbar saldırılara karşın, partimizin "Cunta Anayasasına Hayır!" kampanyası kesintisiz sürdürüldü. Ve diyebiliriz ki, başarılı sonuçlandı. Bölgede tüm demokrasi güçleri partimizin referandum politikasını "devrimci bir politika" olarak değerlendirdi, bu doğrultuda çalışma yaptı.

Cuntanın gözaltına aldığı, tutukladığı binlerin, onbinlerin yerine yenileri geçiyor. Bizi bitiremiyecekler!

Kardeş YKP'nin 11.Kongresi

14-19 Aralık 1982'de, Atina'nın Nea İyonya işçi semtinde, kardeş YKP'nin 11. Kongresi toplandı. TKP, bu kongrede, Bilen yoldaşın başkanlığında bir delegasyonla temsil edildi. YKP Kongresi, büyük bir başarı oldu. 11.Kongre, YKP'nin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temeli üzerinde serpilip gelişmesini simgeledi. Yunanistan işçi sınıfının, emekçi halkın YKP'ne duydukları güven ve sevginin somut bir göstergesi oldu. Kongrede YKP'nin Yunan halkının istemlerine devrimci bir yanıt veren, gerçek değişiklik için savaşım çizgisi geliştirildi ve onaylandı. Yunan komünistleri Kongreden güçlenerek çıktılar.

Bilen yoldaş, Kongre'de bir konuşma yaptı. YKP organı "Rizospastis", Bilen yoldaştan üç kez demeç aldı. Yunanistan'ın en çok satan gazetesi "Etnos", Bilen yoldaşla bir görüşme yaptı.

Kongre tezlerinde, YKP MK Genel Sekreteri H.Florakis yoldaşın raporunda ve söz alan delegelerin konuşmalarında, TKP ile ve Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışmaya, büyük bir değer biçildi.

Kongre'nin bir özelliği, YKP MK' nin yeni binasındaki toplantı salonunda yapılmasıydı. İçinde bir matbaanın da bulunduğu YKP'nin yeni MK binası, altı ay süren para ve emek kampanyasının, işçilerin, komünistlerin yoğun çalışmasının ürünüydü.

11.Kongrede, YKP tarihinde ilk kez Batı Trakya Türkleri adına bir temsilci konuştu. Yunanistan'da azınlık sorununa eğilen tek partinin YKP olduğunu belirten bu temsilci, Batı Trakya Türklerinin sorunlarının, yalnızca YKP'nin yol göstericiliğindeki ortak savaş sonucu çözümlenebileceğini vurguladı.

Kardeş YKP'nin 11. Kongresi'ni taçlandıran bir olgu da, be..eci Teodorakis'in, ozan Ritsos'un yanı sıra, kongre çalışmalarına ve sonraki kutlamalara katılan sanatçıların bilim ve kültür adamlarının say..daki sıçramaydı.

YKP'nin 11.Kongresi, Türkiy.. .. Yunanistan halkları arasındaki dostluğun ve kardeşliğin tüm ..gelle.. yıkıp aşabileceğini somutla.. ■

YKP MK GENEL SEKRETERİ H.FLORAKİS'İN KONGREDE OKUDUĞU RAPORDAN

"Günümüz gerçekleri, barış ve ilerleme güçlerinin sayısız, güçlü olduklarını, eylemlerini koordine edip yoğunlaştırarak emperyalistlerin amaçlarını gemleyecek güce sahip bulunduklarını gösteriyor. Uluslararası işçi sınıfının ve halkların emperyalizme, yeni sömürgeciliğe ve ırk ayrımına karşı, emperyalist saldırıları gemlemek için her utkusu, barışın ve ilerlemenin dünya çapındaki utkusudur, böylelikle, bizim de utkumuzdur."

"Biz, komünistiz, yurtseveriz ve enternasyonalistiz. Proletarya enternasyonalizmi temelinde, sımsıkı, SSCB' nin ve öteki reel sosyalizm ülkelerinin yanındayız. Reel sosyalizm ülkeleri, emperyalizme karşı savaşta başlıca güçtür. Dünyada, barışın ve ilerlemenin kaleleridir".

"Ülkemizin coğrafi konumunu ve bölgemizin sorunlarını dikkate alarak, TKP,Kıbrıs'da AKEL ve YKP arasındaki işbirliğine özel bir önem veriyoruz..."

"Yunan-Türk anlaşmazlığı, Vaşington-Ankara-Atina üçgeninin dışında, kökten yepyeni bir temel üzerinde ele alınmalıdır. Sorun, Helsinki Sonuç Belgesi, uluslararası hukuk ve BM Bildirgesi temelinde çözümlenebilir".

"Bu kürsüden bir kez daha kardeş Türkiye halkıyla, yiğit TKP ile ve öteki Türkiyeli demokrasi güçleriyle dayanışmamızı dile getiririz".

"1981 Ekim seçimlerinden sonra, Yunanistan'da karmaşık ve çelişkili bir durum ortaya çıktı. Bu durum, belirli demokratik adımlarla, gerçek bir değişiklik için, herşeyden önce yığın hareketinin genişletilmesi için olanakların artması, yeni kazanımların elde edilmesi yolunda olanaklar olarak nitelendirilebilir. Öte yandan bu savaşımda yeni zorluklar ve sorunlar ortaya çıkıyor. Bunların kökeni, egemen sınıftan, otoriter anayasadan ve benzeri nedenlerden kaynaklanıyor."

"Egemen sınıf, ekonomik bunalımdan kaynaklanan hoşnutsuzluğun yükünü hükümete yıkmaya, Amerikalı'lara verilen üsler, NATO konusundaki ödünlerden, politik sermaye yapmaya çalışıyor."

"YKP, hükümetin her olumlu önlemini destekledi, somut önerilerde bulundu ve PASOK'a geniş bir işbirliği önerdi."

"Değişiklik, ülkeye gerekli olan, halkın gereksinimleri ve beklentilerini kapsayan, ilerici güçlerin savaşım programlarına egemen olan gerçek değişiklik, ulusal bağımsızlık sorununun kökten çözümü demektir. Tekellerin dolu dizgin gitmesine son vermek, yeni bir anti-tekel, halk yararına planlanmış ekonomik gelişme ve temelli bir demokratikleşme demektir. 1981 Ekim parlamento seçimlerinin utkusunun yaşama geçirilmesi demektir. Ülkede, halkın belirleyici biçimde katılımına ve hareketlendirilmesine, tüm ilerici güçlerin işbirliğine dayalı, başka bir tarzda hükümet etme demektir."

"Gerçek değişikliğin içeriği ve amaçlarının... demokratik bir hükümet tarafından yürürlüğe konması, tekel oligarşisinin konumlarını zayıflatacak ve sosyalizme yönelen anti-emperyalist, anti-tekel halk demokrasisine geçiş için belirli önkoşulları yaratabilecek bir güçler ilişkisini yaratacak ve keskin sınıf savaşlarıyla eş gidecektir."

"Değişikliğin ne yönde olacağı, belirleyici biçimde, yığın hareketine, öncü çalışması, etkinliği ve gücü ile, partimize bağlıdır." ■

BİLEN YOLDAŞIN KONGREDE YAPTIĞI KONUŞMADAN

"Halklarımızın emperyalizme, iç gericiliğe, zorbalık ve diktatörlüklere karşı savaşlarda edindikleri deneyler vardır. Yunanistan komünistlerinin, işçi sınıfının, Yunanistan halkının diktatörlüklerin çeşitlerinden çektiklerini, tüm dünya kamuoyu gibi, bizim halkımız da yakından gördü. Bugün bizim çektiklerimizi, dünya da, sizler de görüyorsunuz... YKP' nin çetin savaşlarda elde ettiği başarıdan, onun gelişmesinden en büyük sevinci duyuyoruz. Bu başarılar, bu kazanımlar, bize savaşta güç kaynağı oluyor. Acı, tatlı deneylerinizden ders çıkarmaya çalışıyoruz."

"..Amerika, öteden beri hem Türkiye'de, hem de Yunanistan'da en gerici çevrelere dayanmış, bunların aracılığıyla iki ülkeyi de NATO'ya sokmuştur. Türkiye ve Yunanistan' daki gerici egemen çevreler arasındaki çelişkilerden kendi çıkarları için yararlanmak istemiştir. Bugün de Yunanistan'a karşı cuntayı kullanıyor."

"Yunan, Türk, Kıbrıs halklarının çıkarları, istekleri birdir. Ortak düşmanlarımız birdir. İrdelenen, öne çıkartılan Ege sorunu, Helsinki Sonuç Belgesi, uluslararası anlaşmalar ve pratik temelinde, her iki ülke halklarının egemenlik, ulusal bağımsızlık hakları gözönünde tutularak barışçı yoldan çözümlenmelidir.. Hangi yandan gelirse gelsin, şovenizme, halkları birbirine karşı kışkırtma politikasına kesinlikle karşıyız. Aradaki anlaşmazlıklar, NATO' nun dışında, emperyalist karışma olmadan pek güzel çözümlenebilir."

"TKP ile YKP arasındaki kardeşçe bağlar, bu partilerin kuruldukları günden bu yana, en sağlam temeller üzerinde gelişip pekişiyor. Bizi böylesine birbirimize bağlayan, en başta Marksizm-Leninizm, proletarya enternasyonalizmi ilkeleridir."

"Biz, Yunanistan'daki gelişmeleri dikkatle izliyoruz. Son yerel seçimlerde büyük başarılar sağladınız. Bu başarılarınız, bu olgu, partinizin izlediği ilkeli, ardıcıl Leninci birlik politikasının somut bir sonucudur. YKP, Yunanistan proletaryasının, tüm halkın en iyi isteklerini canla başla yerine getiren yığınlara, gerçek bir değişim için ışıklı çevren açan, alternatif koyan, halk demokrasisi ve sosyalizm için savaşan deneyli bir partidir." ■

LENİN KÖŞESİ

Neye karşı?

Cuntanın, "sivil" gerici parlamenter rejime geçiş hazırlıkları ilerliyor.Gerici parlamenter rejime ve gerici parlamentoya karşı tutum sorunu günceldir. Lenin'in Stolipin gericiliğinin, Üçüncü Duma döneminde, partinin "otokrasiye son" belgisinin artık "Dumaya Son" belgisiyle yer değiştirmesi ve gerici parlamentodan yararlanılmayıp, onun baş hedef seçilmesi gerektiğini öneren, Otsovitz adlı "sol" akımlarla polemikleri, konuya Leninci yaklaşımı kavramada ışık tutucudur.

Lenin, partinin belgisinin değiştirilmesine karşı çıkıyor: "Hangi koşullarda "Dumaya son" belgisinin bir anlamı olurdu? Varsayalım ki, doğrudan bir iç savaş düzeyine ulaşan keskin bir devrimci bunalım döneminde liberal, reform peşinde, uzlaşmacı bir Duma ile karşı karşıyayız. Böylesi bir anda, bizim belgimizin, 'Dumaya Hayır', yani çarla barışçı görüşmelere, aldatıcı 'barış' kurumlarına hayır... olması hayli olanaklıydı. Şimdi tam tersine, günü geçmiş bir seçim yasasıyla seçilmiş, çok gerici bir Duma ile karşı karşıya olduğumuzu ve ülkede ciddi bir devrimci bunalımın olmadığını varsayalım. Bu durumda, "Dumaya Hayır" belgisi, seçim reformu için bir savaşım belgisi olabilirdi " (c.15, s.273).

Lenin 1908 Rusya'sında her iki durumun da geçersiz olduğunu belirtiyor. "Üçüncü Duma uzlaşmacı değil açık karşı-devrimci bir kurumdur, otokrasiyi örtmüyor, teşhir ediyor ve hiç bir açıdan bağımsız bir rol oynamıyor, hiç kimse onun ilerici reformlar yapacağına inanmıyor, kimse çarlığın gerçek gücünün ve kuvvetinin bu taşlaşmışlar topluluğunda yattığını hayal etmiyor " (c.15, s. 273).

Devrimci bir bunalımın gelişmekte olmasına, yani otokrasi ile yığınlar arasındaki çelişkilerin keskinleşmekte, hoşnutsuzluğun artmakta olmasına karşın, yığınların eyleminde henüz bir durgunluk anında olunduğunu da vurguluyor, Lenin. Ve parti taktiğinin saptanmasında yığınların eyleminde beklenen bir yükselişi değil, bugünkü durgunluk koşullarını gözönüne almak gerektiğini belirtiyor.

Bu koşullarda, "Dumaya Hayır" belgisi, ana vuruşu, ne bağımsız, ne de belirleyici olan ve baş rolü oynamayan bir kuruma yoğunlaştırmak anlamına gelir". Oysa "gerçek otorite olmayı sürdüren otokrasidir, gericiliğin gerçek desteği ve kalesi odur. Otokrasinin düşmesi kaçınılmaz olarak Üçüncü Dumanın... düşmesi demektir. Ama Üçüncü Dumanın kendi başına son bulması aynı otokrasi tarafından ya yeni bir serüvene ya da düzmece ve yüzeyde bir reform çabasına girilmesi anlamına gelir " (c.16, s.274) diyor.

EKONOMİK, SOSYAL HAKLARI DA, DEMOKRATİK ÖZGÜRLÜKLERİ DE

Ancak savaşımla kazanabiliriz

●Zeki TİRELİ

İşçi sınıfı, öteki emekçiler ne zaman ekonomik ve sosyal istemlerini dile getirseler, cuntacı generaller, "Ekonomik durum henüz düzelmedi, onun için daha da özveride bulunmanız gerekiyor.. " diyorlar. Cuntanın "demokrasiye geçiş" sözlerinin ciddiye alınmasından yana olan küçük-burjuva ve burjuva liberal çevreler ise, ekonomik ve sosyal istemlerini yükseltmeye hazırlanan işçilere: "Aman", diyorlar, "durun, yoksa demokrasiye geçiş süreci aksar!" Kimileri ise, cuntanın "demokrasiye geçiş"inin aldatmaca olduğunu görmelerine karşın, "ne yapalım, ekonomi düzelmeden, gerçekten de demokrasiye geçilmez ki" diye kendilerini avutuyorlar.

Tüm bu çevreler, ister istemez, bir gerçeği teslim etmek zorunda kalıyorlar: Türkiye yeni yıla ekonomide bir yıl öncesine oranla daha kötü koşullarda girişiyor. "Dış borç almadan ayakta duracak Türkiye", "Ortadoğu'nun güçlü ülkesi Türkiye", "aslan müteahhitler, kahraman dışsatımcılar", "modern, verimli KİT'ler" masalları çoktan unutuldu. Türkiye'yi düzlüğe çıkarma savındaki işbirlikçi tekelci burjuvazi, şimdi, "Kim batacak kim kalacak?" kavgasında!

1983'de: Sanayi ve hizmetlerde DPT'nin sürekli izlediği **116** dalın yarısından çoğunda üretim gerilemesi görüldü. Tarımsal üretimde artış olduğuna ilişkin inandırıcı tek bir veri yok. Yatırımlarda büyük düşmeler oldu. Stoklar arttı. Dışsatımdaki artış yavaşladı, işçi dövizleri girişi azaldı. TL dolara göre %40 değersizleşti. Piyasaya %35 daha fazla para basılıp sürüldü. Bütçe en az 150 milyar açık verdi. Metin Toker gibi cunta savunucuları bile, ekonomik duruma ilişkin olarak, "geleceğe karanlık bir bakış içinde" olduklarını belirtiyorlar.

Cunta uydurma hesaplarla enflasyon hızını düşük göstererek, kendi saptadığı ücret, maaş ve taban fiyatlarıyla, emekçilerin gerçek gelirlerini, 1982'de, en az %15-20 daha da düşürdü.

Yeni yıl da daha değişik olmayacak. Cunta sosyal eşitsizlikleri, sınıf çelişkilerini daha da derinleştirici bir yolda yürüyecek. Kimilerinin 24 Ocak politikasından farklı olacağını öne sürdüğü "Kafaoğlu.nun paketi"nden de, çıka çıka, sonuçta büyük bankaları ve onlarla içiçe geçmiş olan holdingleri daha da güçlendirecek önlemlerden başka bir şey çıkmadı.

Kapitalist dünyadaki bunalımın etkileri Türkiye'ye kat kat artarak yansıyor. Üstelik OECD'nin Aralık'da açıklanan son raporu bile, 1983'de hiç bir kapitalist ülkede bunalımdan çıkış yolunda bir belirti beklenmemesi gerektiğini belirtiyor. Türkiye, ayrıca ertelenen milyarlarca liralık dış borcu 1983'de yeniden ödemeye başlamak zorunda! AET ile çelişkilerin daha da derinleşeceği açık!

Böylesi karanlık bir ekonomik manzarada şu gerçekler apaçık ortadadır: Cunta 1983'de emekçilerin sırtına yeni ağır yükler bindirecektir. Cunta bu koşullarda emekçilere hiç bir demokratik hak tanımaktan yana değildir. Emekçilerin, sahip olacakları en küçük demokratik hakkı bile, ivedi ekonomik ve sosyal istemleri uğrunda savaşım için kullanacaklarını cunta çok iyi biliyor. Cunta, açlar, işsizler, yoksullaşanlar ordusu (45 milyon içinde bu ordunun dışında kaç kişi kaldı?) karşısında çaresiz kalacağını biliyor. Egemen sınıf içindeki çıkar çelişkilerinin arttığı bir ortamda, baskı koşullarının yumuşamasının, durumu daha da keskinleştireceğini cunta iyi biliyor.

Eğer işçiler, köylüler, memurlar, yitirdikleri ekonomik ve sosyal haklarını geri almak, genişletmek istiyorlarsa, durmaksızın savaşıma atılmalıdırlar. Cuntanın zorbalığı ancak zorla, halkın yığınsal zoruyla geri püskürtülebilir. Demokratik haklar da ancak uğrunda savaşılarak alınabilir.

İşçi sınıfı, ne demokrasiye geçilmesi için önce ekonominin düzelmesi gerektiği yalanlarına kanacaktır, ne de ekonomik ve sosyal haklar için savaşımın demokrasiye geçilmesine zarar vereceği yalanlarına. Tersine, ekonomik ve sosyal haklar için savaşım, cuntayı geriletecek, ödünler vermeye zorlayacak, demokratik hakların kazanılması için temel oluşturacaktır. Kazanılacak, cuntadan zorla koparılacak her demokratik hak, yeni ekonomik ve sosyal haklar uğrunda savaşıma araç olacaktır. ■

Düşmanı korkutan

● S.ÖZER

"Vaşington'da, Sovyet Elçiliği hukuk danışmanı Minayev'i tutukladılar. Düzmece bir sabotajı sözümona kanıtlayan belgeleri Amerikalı terzi, Minayev'in ceketinin astarına dikmişti. Bütün gazeteler bu olaydan söz ediyor, haber ajanslarının teleksleri kaynatılan cadı kazanının fokurtularını her yere iletiyordu."

Ünlü Sovyet yazarı İlya Ehrenburg'un "Dipten Gelen Dalga" adlı romanından bir bölümün özeti bu. Ehrenburg, bu romanda soğuk savaşa doğru sürüklenen dünyamızın bir tablosunu çiziyor.

Ya şimdi? Yine aynı şeyler! 1950' lerin soğuk savaş günlerini özleyenler var. L.İlyiç Brejnef'in 26. Kongre Raporu'nda vurguladığı gibi, Batı, ideolojik savaşta, düşüncelerin çatışmasından daha farklı yöntemleri yeğliyor. Sosyalist ülkelerin iç ve dış politikalarını çarpıtmak için tüm araçlarını harekete geçiriyor. İnce ve sinsi yöntemlerle, Sovyetler Birliğine, onun yöneticilerine karşı, kin ve nefret aşılamak istiyor insanlara.

Bir dizi başarısız provokasyonun yanında başarılı gibi görünen sonuncusu için İtalya seçildi. Şu, Mafya çetelerinin hüküm sürdüğü, bir yılda 140 kişinin gangsterlerce öldürüldüğü, Mason locałarının hükümet devirmeye yeltendiği, ardı arkası kesilmeyen hükümet bunalımları yaşanan, CİA'nın açık çalışma alanı seçtiği İtalya, Amerikanın yeni atom roketleri yerleştirmeye çalıştığı, şu milyonlarca insanın, yüzbinlerce katoliğin ölüm füzelerine karşı yürüdüğü İtalya. İtalya'yı seçtiler, çünkü katoliklerin dini lideri, Polonyalı Papa II. Jean Paul,Roma'da oturuyor.

Savcı Martella, suikasttan tam birbuçuk yıl sonra Bulgar yurttaşı Antanof'u tutukluyor. Faşist Ağca, komünist Antonof'u "ele vermek" için bir buçuk yıl düşünüyor. Gerçekte, hazırlıkları birbuçuk yılda biten oyun, ancak sahneye konabiliyor. Ölçüsüz suçlamalar, Bulgaristan' ı, Sovyetler Birliği'ni hedef alıyor. Sanki Papa kapitalist bir ülkede vurulmamış gibi. Sanki Ağca aylarca NATO ülkelerinde cirit atmamış gibi. Senaryo tümden yalan üstüne kurulu. Bir gün ortaya atılan ertesi gün çürütülüyor. "Olsun ne gam! Şimdi şu hep kanıtsız kalan 'terörün ardında Sovyetler vardır' savımızı belki kanıtlayabiliriz. Belki inandırabiliriz insanları". Böyle düşünüyorlardı. Oysa yalnız gerçek olan kanıtlanabilir. Öyle de oldu. Bulgar yetkililerinin düzenlediği basın toplantısı, Bulgar hükümetinin ilkesel tutumu, CİA balonunu hemen patlattı.

CİA bu operasyonda nüfus kağıdında TC yazılı kişiler kullandı. Katili ülkemizden seçti. Katiller yuvası faşist parti MHP'den. Burjuva basını bu olayda, düğmesine basılmış gibi, emperyalist haber ajanslarının sözlerini geveledi durdu. Cunta, CİA'nın bu operasyonuna, elleriyle gözlerini kapatarak, kimi zaman açıkça elini uzatarak yardımcı oldu. Yedi kapılı Maltepe askeri cezaevinden Ağca'nın kaçırılışını kim unutabilir! Üstelik gerici basındaki, anti-Sovyet, Bulgaristan düşmanı kampanyaya, sımsıkı kontrolüne aldığı basını alabildiğine özgür kılarak da yardım etti cunta. Oysa tam da bu olayda CİA patenli uluslararası terörizm, kendini boylu-boyunca ortaya koydu.

Neden?

1982 yılında işler iyi gitmedi. Barış hareketi büyüdü, hemen hemen bütün kıtaları sardı. Artık barış toplantılarında rahipler, papazlar konuşuyor.

Başarsaydılar, suikast, ya da kaynatılan cadı kazanı başarı kazansaydı, bir taşla kaç kuş birden vuracaktı ABD yönetimi ve işbirlikçileri. Polonyalı Papa Jean Paul' ün ölümü Polonya'da karşı devrimcilerin propagandasına güç katacaktı. Ve belki de artık Sovyetler Birliği' nin somut barış önerilerini ciddiye almazdı insanlar. Savaş bütçelerinin boğazlarını sıkmasına ses çıkarmazlardı. Ama olmadı. Suikastin kanlı izi faşist Ağca'da CİA'e kadar gece karanlığında bile görülebilecek şekilde uzanıyor.

Reichstag yangınını anımsayın. Gene aynı türdendi. Gene bireysel terörizm ile komünistler biraraya getirilmeye çalışılıyordu. Olmayacak şey! Ama Hitler'in bu provokasyonla tüm Almanya'yı kana boyadığını unutabilir mıiyiz?

ABD emperyalistleri böylesi oyunlarla, soğuk savaş günlerini geri getirebilirler mi? Yoğun çaba harcadıkları görülüyor. Yine de biz güvenle söyliyebiliriz. Gelecek onların değildir. Barışın ateşi yığınları sarıyor. Her gün biraz daha güçleniyoruz.

Düşmanı korkutan da, işte bu zaten!

Neyin davası?

● Halis OZAN -ADAPAZARI

İşyerinde Milli Gazete okuru arkadaşlarla sık sık İran ve Afganistan olayları üzerine tartışıyorum. Tahmin edeceğiniz gibi onlar "İslam adına", İran devrimini desteklerken, Afganistan'da karşı devrimci çetelere arka çıkıyor... Söz İran'a gelince Amerika'ya , CİA'ya ateş püskürен bu arkadaşlar, aynı Amerika'nın, CİA' nın desteği, parası, silahıyla Ziya Ül Hak'ın yardımıyla Afganistan'da kendi yurttaşlarının kanını döken çetelere arka çıkıyor.

Ben bu arkadaşlara şu soruları soruyorum:

Afganistan'da devrimle nasıl oluyor da din elden gidiyor? Devrimden sonra tek bir cami mi kapatıldı, dini inançlar, ibadet üzerine tek bir yasak mı geldi, halkın adetine, örfüne karışan mı var? Kadınlara okuma-yazma öğretilmesi, kız çocuklarının okula gitme olanağına kavuşması dinin elden gitmesi midir? Sizin arka çıktığınız çeteler ise okulları, öğrencileri, hatta halkı devrimci hükümete düşman etmek için camileri bombalıyor, yakıyorlar... Bu, nasıl oluyor da Müslümanlığa sığıyor?

Yok eğer, bu çeteler "Sovyet askerlerine karşı savaşıyor" diyorsanız, daha 1978'de Afganistan'da tek bir Sovyet askeri bile yokken bu çetelerin saldırıyı başlattığını bilmiyor musunuz? Yoksa Afganistan'da ne dinin elden gitmesi, ne "Sovyet işgali" söz konusu değil de, bütün sorun büyük toprak sahiplerinin topraklarının ellerinden gitmesinden mi kaynaklanıyor? Afganistan'da 1978 devriminden önce, işlenebilir toprakların %20'sinin 7000 büyük toprak ağasının elinde olduğunu, buna karşın 400 bin köylü ailesinin topraksız olduğunu biliyor muydunuz? Peki, devrimden sonra bu 7000 ailenin topraklarına, suyuna el konulup, 300 bin topraksız köylü ailesine bedava dağıtıldığını da biliyor musunuz? Biliyor musunuz ki, "İslam adına" ve "Sovyet işgaline karşı" savaş verdiğini söyleyen çetelerin elebaşları, işte bu 7000 toprak ağası , şeyh ve aşiret reisleridir. Onların davası, "İslam" ve "özgürlük" davası mı, yoksa devrimin ellerinden aldığı eski topraklarını geri alma davası mı? Onlara kanıp peşlerine takılanlardan gerçeği görerek Afganistan'a geri dönenlerin sayısı boşuna mı artıyor? Binlerce köylüyü bir ağanın, şeyhin sömürmesi İslam kuralı mıdır? Bunun Kuran'da yeri var mıdır? Bizim bildiğimiz, Milli Gazete'nin ve okurlarının da toprak ağalığına karşı olduğudur. Yüzbinlerce müslüman Afganlıyı toprağa, suya, okur-yazarlığa, doktora kavuşturan devrime karşı kan dökmek, dökenleri desteklemek müslümanlığa, insanlığa sığar mı?

Lübnan'da siyonistlerle elele oluk-oluk müslüman kanı döken, İran' da müslüman Humeyni rejimine diş bileyen ABD, Afganlı "İslam mücahitlerine" parayla, silahla, politik destekle arka çıkıyor. ABD, FKÖ' nü tanımıyor da Afgan çetelerini baş tacı ediyor. Niçin? Sizler ABD yönetimi ile aynı konuma nasıl düşersiniz?

Proleter askerin sorusu

N.GÜREL

"Dünyayı Sarsan On Gün"... John Reed'in, Ekim Devrimi'nin eşsiz bir anlatısı olan bu kitabını okuyanlar, proleter askerle küçükburjuva "ateşli devrimci"nin tartışma sahnesini hemen hatırlayacaklardır. Asker, teorik düzeyde çok şey bilmese de, devrimin diyalektiğinin, karşı karşıya duran ana güçlerin, proletarya ile burjuvazinin gerçek özünü, Lenin'in söylediklerini çok iyi kavramıştır. "Özgür devrim" yanlısı aydın, askere, Lenin'in devrimci olmadığını kanıtlamak peşindedir. Asker ise her seferinde "aşırı devrimci"ye ısrarla şu soruyu yöneltir: "Peki ama, iki sınıf var: Proletarya ile burjuvazi. Sen hangi yandansın?"

Kimi "sol" akımların yurtdışında çıkan dergilerini okuyunca, akla hemen askerin sorusu geliyor. Bu dergilerde, hâlâ, "Sovyetler Birliği'nin devrimci bir politika izlemediği", "Sovyet barış politikasının Türkiye gibi ülkelerde devrime engel olduğu", "Sovyetler Birliği'nin devrimcilere yeterince yardım etmediği" yolundaki görüşler sık sık ve üstelik kanıtsız biçimde öne sürülüyor.

Oysa devrimde, devrimci savaşta utku kazanmış Viyetnam'dan, Angola'ya, Nikaragua'dan Salvador ve Filistin'e kadar savaşan halkların sözcüleri, "Sol" ideologlarımızın tersine, Sovyetler Birliği'nin politikasına büyük değer biçiyorlar. SSCB'nin 60. kuruluş yıldönümünde Moskova'da düzenlenen toplantıda konuşan ya da mesaj veren bu devrimciler, Sovyet politikasının kendi devrimci savaşımlarına katkısının büyük önemini bir kere daha vurguladılar.

Öte yandan bugün emperyalizm, en başta da ABD emperyalizmi Sovyetler Birliği'ne karşı yoğun bir saldırı kampanyası yürütüyor. Niçin? Devrimin baş düşmanı olanlar, Sovyetler Birilği'ne niçin böylesi gözü dönmüş biçimde saldırıyorlar? SBKP'nin politikasını "eleştirenler" ve kendi devrimciliklerinin SBKP'den "farklı" olduğunu belirtmeye özel bir önem gösterenler, bu soruya net bir yanıt vermek zorundadırlar.

Gericiliğin antisovyetik kampanyası bugün üç ana yönde tırmandırılıyor: "**Sovyet tehdidi**", "başarısız Sovyet ekonomisi" ve "Sovyetler Birliği'nde demokrasi yoktur" yalanları ile düzen değişikliği isteyen yığınlar yanıltılmak isteniyor.

"Sol" yazarlar şunu görüyor mu?

Düzen değişikliğini savunan "sol"larımızın bu kampanyalar karşısındaki tutumu nedir? Onlar görünüşte "Sovyet tehdidi" yalanına hak vermiyorlar, ne ki sosyalist ekonomi ve sosyalist demokrasi konusundaki görüşleri, gericiliğin propagandalarını doğrular yöndedir. Gericilik "Kapitalizm reel sosyalizmden üstündür" diyerek Sovyet gerçeğini karalarken, "sol" yazarlar, kendi kafalarındaki "sosyalizm modelleri"nin reel sosyalizmden üstün olduğunu öne sürerek aynı şeyi yapıyorlar.

Aslında "Sovyet politikasının devrimci olmadığı" yolundaki görüşler de, sonuçta gericiliğin "Sovyet tehdidi" masalları ile aynı işlevi görüyor. Şöyle ki, gericilik Türkiye'de düzen değişikliği isteyen yığınlara, "devrim malınızı-mülkünüzü, dininizi-imanınızı, karınızı-kızınızı, geleneğinizi-ulusal benliğinizi elinizden alacak! SSCB de Türkiye'de devrim yaptırmak için çalışıyor" diyor. "Sol"ideologlar ise, düzen değişikliğinin ancak köklü devrimlerle olanaklı olduğunu kavrayan kesimlere, "Sovyet politikası bu amaca ulaşmanın önünde bir engeldir" diyor. Görünüşte çok karşıt konumlardan, biri "devrim ihracatçısı", öteki "devrim engelleyicisi" yalanından, yola çıkıyorlar. Ama sonuçta, her iki propaganda da alıcılarına, SSCB'ni, Türkiye'nin aydınlık geleceği önündeki bir tehdit gibi göstermekte birleşmiş oluyorlar.

Tarih Sovyetler Birliği'ne karşı "eleştirel" bir tutum içinde devrimci savaşta utkuya ulaşan bir akıma henüz tanık olmadı. Tersine böylesi tutumların, devrimci süreçte gerilemelere yol açtığının örneği az değil. Günümüzde kapitalist bir ülkede işçi hareketinin, devrimci hareketin bağımsızlığını korumanın tek yolu, reel sosyalizme, Sovyetler Birliği'ne ilkeli, enternasyonalist bağlılıktır. Çünkü hâlâ yalnızca iki sınıf vardır, iki sistem vardır. Birinden yana olmayan, ister istemez ötekinin yanına sürüklenir. Açık, net saf tutmak gerekiyor.

Çuvaldızı Kendine...

Devrimcinin ulusal ve uluslararası görevleri bir bütündür. Ne ki "sol" yazarlarımız hiçbir zaman kendi enternasyonalist görevlerinden söz etmiyorlar. Anti-Sovyetik kampanyalara karşı savaşım, reel sosyalizmin, uluslararası işçi hareketinin bu en büyük tarihsel kazanımının üstünlüklerinin, propagandası gibi görev tanımıyorlar. Oysa, pratik göstermiştir ki, bu, yığınlar üzerinde muazzam devrimci, esinlendirici bir etki yapmaktadır.

Her devrimci, başkalarınınkinden önce, kendi enternasyonalist görevlerini saptayıp açıklamak ve buna uygun davranmak zorundadır. Eğer "sol" akımların sözcüleri bu konuda tutarlı bir konum alırlarsa, Sovyetler Birliği'nin varlığının ve politikasının devrimci savaşıma nasıl büyük bir katkıda bulunduğunu da açık görebileceklerdir.

"Dünyayı Sarsan On Gün"deki asker, bugün komünizm kuruculuğuna sıvanıyor, uzayı fethe çıkıyor. "Aşırı devrimci" aydının sonu ise biliniyor. Hatırlatmaya gerek yok. Askerin sorusu bugün de güncel! Ve kimilerinin bu soruya verecegi doğru bir yanıt, açıktır ki, Türkiye devrimini hızlandıracaktır.

Cuntanın referandumu ve demokrasiye geçişi

DİYARBAKIR: Bütün yörede köylerin çoğunluğunu komandolar bastı. İlçelerde muhtarları toplayan kaymakamlar "köylerinizde Hayır oyu çıkarsa kendinizi zindanda bulun!" tehdidini savurdular. Buna karşın bu ilçelerde oylar başa baş çıktı. (Örneğin Lice'de 4000 Evet, 3000 Hayır).Bu yüzden şimdi "denetim"i artırdılar. Başta dolmuş şoförleri, memurlar ve esnaflar, halk üzerinde baskıları şiddetlendirdiler.

HATAY: Tüm ilçelerde ve köylerde muhtarlar, ileri gelenler, "hele köyünüzde, mahallenizde Hayır oyu çıksın da görelim!" denilerek, bir çoğu 48 saat gözaltında tutularak, "hayır" diyenler ihbara zorlanarak baskı altına alındı. Sonra sandık başlarında ya hiç mavi oy yoktu, ya da tomar tomar beyazın yanında birkaç tane vardı. Gene de halkı korkutamadılar. Ama, oylamadan sonra birçok muhtar, "biz red oyu olan sandık almayız, git düzelt de gel" denilerek, ilçelerden geri çevrildi.

SİİRT: "Referandum" sonrası Kürdistan'da komando baskısı gemi azıya aldı. Siirt köylerinden haberler:

Zilan: Tek Evet oyu vermeyen bu köyü komandolar hemen bastılar. Kadın,erkek, yaşlı-çocuk herkesi toplayıp dayağa, falakaya yatırdılar. Sayısız onur kırıcı işkence uyguladılar, sonra da toplu asker talimi yaptırdılar.

Melkişan: Tüm halkı çeşmenin olduğu meydana toplayıp erkekleri kadın ve kızların gözü önünde çırılçıplak soydular. Böylece falakadan, cop ve dipçik dayağından geçirip yalaklardaki soğuk suya soktular. Çıkarıp yeniden falakaya, dayağa yatırdılar. Bu defalarca yinelendi. Nasrettin isimli genç öldürüldü. İkisi komalık 15 kişi ağır yaralandı.

Tanze: Burada da baskınla tüm halk meydana toplatılıp, öteki köylerdeki uygulamalar yapıldı. Çırılçıplak soyulduktan sonra, yine herkesin gözü önünde cinsel organına ve kaba etine değnekle vurulan, elleri başında koşturulan Abdullah Yılmaz isimli yurttaş halen ağır hastadır. Oerikan, Smailka, Hole, Kifif köylerinde de aynı uygulamalar sürüyor. Birçok erkek geceleri köylerinde yatamıyor.

Demokrasiye gerçek bir ...

▶Başı 1. sayfada

Geç kalmamak için

Bize kalırsa, ilerici güçler, genellikle bugünkü durumu ayrıntılı bir biçimde "tasvir" ediyor. Ne yazık ki, somut duruma, yığınların gerçek gereksinimlerine, psikolojisine uygun açık seçik bir platform, demokratik bir alternatif oluşturacak birleşik bir güç, özetle, durumu değiştirecek araçları yaratmakta başarısız kalıyorlar. Kuşkusuz komünistler, bu alandaki eksikliklerin sorumluluğunu yükleniyor ve görevlerini her aşamada yeniden tanımlamak için çalışıyorlar.

Birçok sol çevreyi bugün derin bir eylemsizliğe sürükleyen başlıca ideolojik etken, onların yığınlara duydukları güvensizliktir. Tarihi kahramanların yarattığına içtenlikle inanmış bu kimseler, kendi örgütleriyle gericilik arasındaki eşitsizliğin etkisi altında, bir uçtan bir uca savruluyor, yılıyor ve yığınların ivedi istemlerine kayıtsız kalıyorlar. 12 Mart 1971'de de benzer bir durum yaşandı. 8 Mart'da devrim düşleri görenler, bir kaç ay sonra "yenilgi" üstüne sözde özeleştirel, gerçekte bozgun aşılayan öyle bir gürültü kopardılar ki, iki yıl sonra, milyonlarca emekçinin düzen değişikliği için haykırdığı istemleri duyamaz oldular. İşin ilginç yanı, yeniden toparlandıkları zaman, bu toparlanmanın altında da, yığınların yükselen savaşının yattığını anlayamadılar.

Bugün, açık askersel diktatörlükten, biçimsel parlamenter bir baskı rejimine geçiş sözkonusudur. Sağcı generaller, 12 Martın derslerini, bizim "sol"lardan daha iyi ezberlemekte ve bu geçişin yaratacağı şu ya da bu çatlaktan değişiklik özlemiyle ayağa kalkacak yığın hareketinin, bir sel gibi akıp gitmesini önlemek için "ustalıklı" bir politika izlemektedirler. Buna karşılık, bir yanda "sol"lar, yeniden "yenilgi" üstüne kurulu teori ve pratikleriyle oyalanır ve geleceğin parlak "devrim"inin düşüyle kendilerinden hoşnut olurken, öte yanda liberal çevreler de, yeniden 12 Mart sonrasına benzer bir gelişmenin, kendiliğinden ortaya çıkacağına bel bağlıyor ve cuntayı "ürkütmemek" için, bir o yana, bir bu yana kıvrılıp, bükülüyorlar. Bu iki eğilim de, politik alanı generallere savaşsız teslim etme sonucuna varıyor.

Şimdi yapılacak iş, "nasıl bir demokrasi, ne için ve hangi yollardan" sorularına açık bir yanıt vermek, hiç duraksamadan, cuntanın "geçiş dönemi"ni, yığınların savaşıyla demokrasiye gerçek bir geçiş dönemine çevirmek için örgütlenmek, yine örgütlenmektir. Yığınların yaşamında değişim yaratacak olan, onlara somut kazanımlar sağlayacak olan hedefler için, en önemlisi ise, onları anti-emperyalist, antitekel yönelim uğrunda savaşıma çekecek ve eğitecek olan ivedi istemleri bulup çıkarmak gerekiyor.

Bunu başarmanın kolay olmadığı açıktır. Bugünkü karmaşık koşullar, özellikle sol güçlerin zayıflığı, yasa dışılığı, yasal planda politik partilerin örgüt ve programlarıyla ortaya çıkmayışı, yığınların eğilimini açıkça belli edemeyişi, gerçekçi, bir ölçüde güncel bir eylem programı hazırlamayı elbette zorlaştırıyor. Neki bu zorluklara karşın, ülkenin önünde duran sorunların çözümü üstüne bir eylem programı hazırlamak olanaklı ve zorunludur. Geçen MK Plenumunun bu konuya ilişkin kararını yerine getirmek için gerekli veriler vardır. Kaldı ki parti, bir çok kez, eylem programı niteliğinde programatik belgeler yayınlamıştır.

Nasıl bir içerik?

Bu eylem programı nasıl bir içerik taşımalıdır?

Herşeyden önce somut durumun gerçekçi bir çözümlemesine dayanmak ve en geniş güçleri birleştirecek, savaşıma yöneltecek, böylece devrimci amaçlarımıza bizi yakınlaştıracak istemleri, amaçları programa koymak gerekiyor.

Burjuva partilerinin bugünkü rejim karşısındaki alternatifleri bulanıktır. Genel olarak onlar, yeniden 12 Eylülcü rejimi adım adım "yumuşatma" yoluyla gerçekleştirme dışında ortaya bir program koyamıyorlar. Yasal basında bu partilere yakın kimselerin görüşleri kanımızı doğruluyor. Bunun nedeni, bu partilerin ya cuntayla aynı sınıf kumaşından dokunmuş olmasından ya da reformist dar görüşlülükten, uzlaşmacılıktan kaynaklanıyor.

Sol güçler arasında ise, yaygın görüş, bizim devrimin ilk aşaması diye tanımladığımız aşamayı, anti-emperyalist, demokratik devrimi dolaysız amaç olarak benimsemektir. Onlar böylece, hem "faşizm" analizleriyle çelişkiye düşüyor, hem de 12 Eylül devirmesiyle ortaya çıkan yeni durumu politikalarında hesaba katmıyor,dün dediklerini, bugün de yinelemekle yetiniyorlar.

TKP'ye göre, 12 Eylül öncesi rejime dönüşle, ya da bu rejimin bir ölçüde "yenilenmesi"yle sınırlı bir amaç onaylanamaz. Çünkü, o rejim 12 Eylülün alternatifi değil, tam tersine, diktatörlüğü bağrından yaratan rejimdir. O, her alandaki kaosa neden olmuştur. 12 Eylül öncesi rejim, başını işbirlikçi tekelci burjuvazinin çektiği, büyük kapitalistlerin ve toprak ağalarının, onların ortaklık ettiği Amerikan emperyalizminin çıkarlarını korumuş halkın hiç bir sorununa çözüm getirememiştir.

Buna karşılık, eylem programımız, doğrudan partimizin anti-emperyalist demokratik devrim programıyla da her alanda özdeş olamaz. Bunun nedeni, diktatörlük karşıtı güçlerin sıralarında, bu amacı benimsemekten uzak olanların varlığıdır. Parti, bağlaşıklarının alanını genişletmekle yükümlüdür.

Böylece, komünistler, ne kendilerini burjuva partilerinin düzeyine indiriyor, ne de diktatörlük karşıtı güçlerden kopuyorlar.

Bu ilkesel ve esnek konum temelinde, eylem programının içeriği ne olmalıdır? Onun içeriği her şeyden önce bugünkü askersel diktatörlüğün dayandığı güçler ve yöneldiği amaçlarla belirleniyor. Bu rejim NATO'ya, en başta ABD emperyalizmine dayanıyor ve onun iç sınıfsal dayanağını büyük burjuvazi, toprak ağaları, özellikle tekeller oluşturuyor. Gerici diktatörlük, önüne, Türkiye'yi emperyalizmin bölgede vurucu gücü yapmak, emperyalizmin ve yerli egemen sınıfların erkini, halkın özgürlüklerine ve yaşam koşullarına amansız saldırılarla sürdürmek, yerli ve yabancı tekellerin sömürüsünü güvencelemek amaçlarını koyuyor. İşte bunlar, eylem programımızın anti-emperyalist, antitekel ve demokratik içerik taşımasını gerektiriyor.

Eylem programı sorunu üzerinde durmayı sürdüreceğiz.

1983'e girerken

▶Başı 1.sayfada

tehlikeleri ve kaynağı görmesine, bunlara karşı savaşımı yükseltmesine yardım edeceğiz.

1983 dünyada ve ülkemizde "seçim" yılı. Zorlu bir yıl olacak. Dünyada savaş mı-barış mı, nükleer silahlanma mı-silahsızlanma mı yoluna girileceğine karar verilecek. Bu kararın barıştan, silahsızlanmadan yana verilmesine halkımızın aktif katılmasını sağlamalıyız.

Ülkemizde seçimler gerici güçlerle barış ve demokrasi güçleri arasında savaşımı kızıştıracak, yeni olanaklar açacak. Sonucu dünyada da, ülkemizde de barış ve demokrasi güçlerinin birliği ve yığınların savaşımı belirleyecek.

1983 Marks yılı, Mustafa Suphi yılı. Dünya, Marks'ı doğrulaya doğrulaya ileriye doğru dönüyor. M.Suphi'nin partisi halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını hızlandırmak, utkuya ulaştırmak için yola çıktı. Öyleyse zorlu görevlerin altından kalkmak boynumuzun borcudur. Kalkacağız!

TKP'nin Sesine kulak ver

Hergün **saat 5'de** 25 m, 11820kHz **Saat7,9,,11,13,17, 19'da** 31m, 9585kHz **Saat 21,23,01'da** 49m 6200kHz **Pazar günleri** bunlara ek olarak **saat 15'de** 31m 9585kHz

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği 60 yaşında

"Proletaryanın burjuvazi karşısındaki utkusu, tüm ezilen halklar için kurtuluş sinyalidir"

Karl MARKS

ULUSAL SORUNUN LENİNCİ ÇÖZÜMÜ

SSCB'nin 60. kuruluş yıldönümü kutlandı. SBKP MK Genel Sekreteri Andropov yoldaş, kutlama toplantısında yaptığı konuşmada 60 yıllık gelişmeyi, şu sözlerle dile getirdi: "Tarih, gerilik, yoksulluk ve çöküntüden , yüksek bir kültürü ve sürekli artan bir yaşam düzeyi olan büyük bir güce doğru böylesi dev bir atılım daha tanımıyor".

Bolşevikler, henüz küçük bir illegal partiyken, Lenin, halkların hapishanesinden, halkların özgürlüğü ülkesine gidecek yolu çizmişti: Halkların ve ulusların kendi yazgısını belirleme hakkı. Bolşevikler, bu ilkeden yola çıkarak, ezilen ulusların kurtuluş savaşı ile proletaryanın sosyal kurtuluş savaşını birbirine bağladılar. Bolşevikler, ayrılma hakkının somut, her durumda ve yalnızca işçi sınıfının çıkarı temelinde değerlendirilecek temel bir ilke, çarlığa karşı ve sosyal sorunun çözümü için savaşımda gönüllü birliğin ideolojik-politik temeli olduğunu vurguladılar. 1917 Ekim Devrimi, tüm uluslardan işçi sınıfının sosyalizm için, tüm Rusya halklarının barış için, tüm uluslardan köylülerin toprak için, tüm ezilen ulusların ulusal kurtuluş için ortak savaşımlarının utkusuydu.

SBKP'nin 26. Kongresi, şu saptamayı yaptı: Bugün SSCB'de geri kalmış ulusal kenar bölge diye bir şey kalmamıştır! 116 ulus ve halktan oluşan 270 milyonluk Sovyet halkı, şimdi komünizme doğru yol alıyor. Günümüzde Sovyet birlik cumhuriyetleri, ulusal gelir bakımından hemen hemen aynı düzeye gelmişlerdir. Emek üretkenliği, tüm cumhuriyetlerde yaklaşık eşitlenmiştir. Birlik cumhuriyetleri arasında sanayi, tarım ve öteki alanlarda çok yönlü işbölümü, uzmanlaşma ve işbirliği gerçekleştirilmektedir. Tüm ülkede, herkese eğitimde ve yönetime katılmada fırsat eşitliği sağlanmıştır. Devrim öncesi kendi adından bile yoksun bırakılıp "Bozkırlılar" adı takılan Kazaklar, 1981-85 plan döneminde, yüzde 22-25 sanayi üretimi artışı gerçekleştirecekler. (Ukrayna: yüzde 20-23)

SAVAŞ KUNDAKÇILARININ ELİNİ BAĞLAYALIM

Ulusların ve halkların kardeşliğinin ve işbirliğinin yeryüzünde eşi görülmedik bir biçimde yaşama geçtiği Lenin'in ülkesi, 60.yıl bayramını kutlarken, tüm dünya parlamentolarına, hükümetlerine, politik partilerine ve tüm dünya halklarına yeni bir barış çağrısı yaptı. 116 ulus ve halktan oluşan 270 milyonluk Sovyet halkı adına ve 112 ülkeden 134 örgüt ve devlet temsilcisi önünde yapılan bu barış çağrısı, dünya çapında yankılanıyor. Bu çağrı, bir atom savaşında kül olmak yerine, yaşamak ve daha iyi bir gelecek isteyen herkese, aklın ve kurtuluşun yolunu gösteriyor.

SSCB'nin yeni, somut, yapıcı barış önerileri, yalnızca savaş kundakçısı Reagan yönetimi, NATO elebaşıları ve onların köleleri tarafından görmezden geliniyor. Ne ki, örneğin orta menzilli füzelerin sayısını yalnızca İngiltere ve Fransa'nın füze sayısı ile sınırlamayı öneren SSCB'nin, hiç bir biçimde askersel üstünlük peşinde koşmadığı bir kere daha açık görülüyor.

Sosyalizm ve barış, özdeştir. Sosyalizmin, askersel üstünlüğe gereksinimi yoktur. Onun üstünlüğü, silah zorunda değil, tarihsel olarak ileride bulunmasından kaynaklanıyor. Nasıl ki, zaman geri çevrilemezse, sosyalizmin tarihsel üstünlüğünü de yok etmek olanaksızdır. Çark, dönüyor. Bir atom savaşı ise, sosyalizmin tarihsel üstünlüğünü değil, yeryüzünde yaşamı yok edecektir.

Andropov yoldaş, konuşmasında, henüz zaman varken, silahsızlanma görüşmelerinin sonuca vardırılmasını istedi. Şöyle dedi: "Bizim bu konudaki tutumumuz nettir: Küçük ya da büyük, sınırlı ya da topyekun, hiç bir nükleer savaşa izin verilmemelidir. Yeni bir savaşın kundakçılarının elini-kolunu bağlamak gerekiyor. Bugün bundan daha önemli bir görev yoktur. Tüm halkların yaşamsal çıkarları bunu dayatıyor."

SSCB Yüksek Sovyeti'nin ve SBKP MK'nin 270 milyon Sovyet insanı adına parlamentolara, hükümetlere, Politik partilere ve dünya halklarına çağrısından

..."Yüzyıllardan beri insanlığın en değerli beyinlerinin düşü -ulusal düşmanlıkların ve zıtlıkların altedilmesi, çeşitli ulusların hak eşitliği ve dostluğu -bizim ülkemizde, Komünist Partisinin ve Sovyet devletinin Leninci politikası, ulusal ve sosyal özgürlüğe ilişkin sosyalist ilkelerin uygulanması, tüm biçimleriyle ezginin ve sömürünün yok edilmesi sonucunda gerçek oldu."

..."Sosyalist devlette insanlar ve uluslararası yeni ilişkiler, SSCB'nin dış politikasını da belirliyor. Bizim ülkümüz,değişmez amacımız ve sürekli çabamız, dünya barışıdır. Halklararası dostluk ve işbirliğidir".

..."Sovyet halkının tam yetkili temsilcileri olarak biz, ilan ederiz ki, Leninci barış ve uluslararası işbirliği politikasına bağlı olan Sovyetler Birliği, bir savaşı önlemek için elinden geleni yapacaktır".

..."Sovyet insanları inanıyorlar ki, eğer devlet ve halklar çabalarını birleştirirlerse, savaş tehlikesini önleyebilirler, dünya barışını koruyup pekiştirebilirler ve insanın yaşama hakkını güvence altına alabilirler. Tüm dünya parlamentolarını, hükümetlerini, politik partilerini ve halklarını bu yolda çabalarını birleştirmeye çağırıyoruz."

22 Aralık 1982

SOVYETLER BİRLİĞİ NE ÖNERİYOR?

* SSCB, yalnızca nükleer silaha başvurmama yükümlülüğünü üstlendi. Nükleer silaha sahip tüm ülkelerin de aynı yükümlüğü üstlenmesini önerdi.

* SSCB, yalnızca nükleer silahlarda değil, konvansiyonel silahlarda da ilk kullanmama ve indirim anlaşmalarına hazırdır.

* SSCB, stratejik nükleer silahları yüzde 25'den fazla indirmeye hazırdır. Nükleer başlıkları azaltmayı ve atom silahlarını geliştirmeyi en azla sınırlamayı, görüşmeler sürdükçe, stratejik silahların dondurulmasını öneriyor.

* Batı Avrupa'ya yeni Amerikan orta menzilli roketleri yerleştirilmezse, SSCB, daha da ileri adımlar atmaya, her türlü orta menzilli nükleer ve taktik silahlarda anlaşma bağlamaya hazırdır.

a) SSCB, NATO'ya orta menzilli roketlerin karşılıklı üçte bir azaltılmasını öneriyor.

b) SSCB Avrupa kıtasındaki roketlerinin sayısını İngiltere ve Fransa'nın toplam roket sayısına kadar indirmeye hazırdır.

c) İngiliz ve Fransız roketlerinin sayısı daha da azaltılırsa, SSCB de aynı oranda indirim yapacaktır.

d) SSCB'nin ve NATO'nun orta menzilli nükleer silah taşıyan uçaklarının sayısı aynı düzeye indirilmelidir.